

Позбавлення волі за частинами 3, 4 ст. 345 КК України є безальтернативним покаранням, різниця між максимальною і мінімальною межею якого коливається в межах від 3 до 9 років, що в певних випадках видається недостатньо обґрунтованим. Має рацію Н. А. Орловська в тому, що надмірні розриви в межах покарання запобігають формуванню єдиної судової практики у конкретних справах і одночасно створюють загрозу зловживання судами своїми повноваженнями [2, с. 207].

Вказане свідчить про те, що розміри та види покарання в санкціях відповідних частин ст. 345 КК України потребують суттєвого корегування.

Література:

1. Боровик А. В. Санкції за кримінальні правопорушення проти представників влади. *Юридичний науковий електронний журнал*. С. 421–427. DOI <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2024-6/105>

2. Орловська Н. А. Кримінально-правові санкції: проблеми визначення, класифікації та функціонального аналізу: монографія. Одеса : Юридична література, 2010. 297 с.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-425-5-7>

МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ ЯК ОСНОВА НАЦІОНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ

Боровик Людмила Андріївна

кандидат педагогічних наук, доцент, член-кореспондент

Міжнародної кадрової академії,

доцент кафедри теорії і методики журналістської творчості

ПВНЗ «Міжнародний економіко-гуманітарний університет

імені академіка Степана Дем'янчука»

м. Рівне, Україна

Міжнародні стандарти мають важливе значення для законодавства України, оскільки вони забезпечують його відповідність загальноприйнятим нормам і принципам у глобальному правовому просторі, сприяють гармонізації та модернізації національного законодавства міжнародним нормам і практикам, сприяють захисту прав і свобод людини, підвищенню рівня правосуддя, забезпеченню верховенства права, інтеграції держави у світовий політико-економічний простір, виконанню міжнародних зобов'язань та підвищенню авторитету держави на міжнародній арені. Особливого значення міжнародні стандарти мають в умовах

збройних конфліктів, оскільки спрямовані на посилення правового механізму захисту прав людини в надзвичайних умовах збройного протистояння. Так, у відповідності до звіту Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України про стан дотримання міжнародного гуманітарного права в ході російсько-української війни «були зафіксовані порушення звичасвих та конвенційних норм МГП і норм МППЛ, зокрема Європейської Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, Міжнародного пакту про громадянські і політичні права» з боку російських військ та окупаційної влади [1]. Проте, основна проблема полягає в тому, що наявність міжнародних договорів та угод, які регулюють закони і звичаї війни, не завжди забезпечує їх ефективне виконання на національному рівні, що створює розрив між міжнародними зобов'язаннями держави та їх реальним виконанням на практиці.

На національному рівні юридичну силу міжнародно-правові договори набувають на основі положень:

1. Декларації про державний суверенітет України, відповідно до положень якої Україна «визнає перевагу загальнолюдських цінностей над класовими, пріоритет загальноновизнаних норм міжнародного права перед нормами внутрішньодержавного права» [2];

2. Конституції України (ст. 9 «Чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України») [3];

3. Закон України «Про міжнародні договори» закріплює правові засади укладання, виконання, припинення і дії міжнародних договорів України, а також процедури, що регулюють взаємовідносини держави з іншими суб'єктами міжнародного права, адже, закон «застосовується до всіх міжнародних договорів України, регульованих нормами міжнародного права і укладених відповідно до Конституції України та вимог цього Закону» [4].

Наразі Україна є учасницею близько 40 міжнародно-правових договорів в сфері гуманітарного права, в т.ч. за правонаступництвом (ст. 6 Закону України «Про правонаступництво України» закріплює положення у відповідності до якого «Україна підтверджує свої зобов'язання за міжнародними договорами, укладеними Українською РСР до проголошення незалежності України» [5]) [6, с. 18]., які визначають міжнародні стандарти правового регулювання в умовах збройних конфліктів. Наприклад, Україна є державою-учасницею наступних міжнародних НПА:

На підставі викладеного можемо зробити висновок, що Україна, як учасниця міжнародних відносин, не може функціонувати без врахування норм та принципів міжнародно-правових актів у внутрішньонаціональному законодавстві, про що свідчать положення Заключного

акту наради з безпеки та співробітництва в Європі 1975 р., Віденської конвенції про право міжнародних договорів 1969 р., Декларації про державний суверенітет України, Конституції України, Закону України «Про міжнародні договори».

Література:

1. Звіт про стан дотримання МГП. *Міністерство з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України*. URL: <https://minre.gov.ua/diyalnist/napryamky-proektiv-minreintegracziyi/mizhnarodne-gumanitarne-pravo/zvity-pro-stan-dotrymannya-mgp/>
2. Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 р. № 55-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/55-12#Text>
3. Конституція України від 28.06.1996 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>
4. Про міжнародні договори: Закон України від 29.06.2004 р. № 1906-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1906-15#Text>
5. Про правонаступництво України: Закон України від 12.09.1991 р. № 1543-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1543-12#Text>
6. Shkuta O. O. Crimes in the Military Sphere: Reasons and. *European Reforms Bulletin*. 2020. № 2. С. 74–77. <http://dspace.oduvs.edu.ua/bitstream/123456789/1845/1/74-77.pdf>